

Oponentský posudek Vít Chudý

Písemná doplňková práce **HOUSLOVÉ KONCERTY J.S.BACHA SE ZAMĚŘENÍM NA STĚŽEJNÍ DÍLA (BMW 1041, 1042, 1043)** je cenná hned po několika stránkách. Faktická a jazyková stránka jsou v pořádku, asi tři nebo čtyři zvláštní češtinářské tvary mne moc neruší. Spíš mne zaujal důvod. Formální analýza tří koncertů je sice taky správná (pokud jsem schopen posoudit), jen mi není jasný důvod, proč si student vybral pro interpretační analýzu Dvojkonzert, místo některého ze sólových koncertů. Píše správně, že Dvojkonzert se příliš odlišně hrát nedá, v čemž se shoduje s obecným míněním. Kdyby si vybral jeden z koncertů sólových, měl širší možnosti - od tempa přes artikulaci (souhlasím - nesouhlasím a proč) po houslistus kontra Bach. Když se totiž někdo takto zakousne do formální analýzy téměř takt po taktu, je méně prostoru na vlastní názory interpretační. Zejména u E dur koncertu se nabízí mnoho otázek k řešení: proč Bach napsal celkem jednoduchou artikulaci, která má sice logiku, ale přece jen může být modifikována, kolik z artikulace předepsané Bachem je možno v rámci pestrosti měnit, jak řešit dlouhé obloučky, neslučitelné s barokním kratším smyčcem, jaké je nejvýhodnější početní obsazení orchestru a proč, atd. Student dal správně najevo, že do doby vzniku poučené interpretace se Dvojkonzert a Bach vůbec hrál romantickým způsobem, ovlivněným zejména, ale nejen, ruskou školou. Zvuk především, vnitřní obsah hudby zajímal málokoho. Na to se oba s profesorem Pazderou z Moskvy dobře pamatujeme. Změna nastala, když jeden ze zakladatelů poučené interpretace, Eduard Melkus, napsal, že v době baroka se všechna italská označení "tempová" brala doslovně, takže Allegro neznamená rychle, ale vesele (i když je hudba spíš dramatická než veselá). Jediná tempová označení jsou Lento - pomalu - a Presto - rychle. Vše ostatní je nutno vzít jako základ pro vyjádření pocitu doslovným překladem z italštiny - Largo - široce, Grave - těžce - Andante - krokem atd. V baroku se téměř nevyskytuje označení Moderato - mírně. Kampak s mírností na Italy! Tam, kde šlo o tanec, se žádné označení tempa nepsalo, to bylo každému jasné (tedy mělo být!). Za velmi cennou část považuji přetisk originální (nebo quasi Urtextové) partitury všech tří děl. Latiníci mají pravidlo Ad fontes - k pramenům - což je vždy správné, aby člověk nepovažoval různé úpravy, případně tiskové chyby, za skladatelův názor. Předpokládám, že kopie je ze souborného vydání Bärenreitera. I když v internetové době je možno ad fontes proniknout mnohem snáz než dříve, vytištěný text má výhodu srovnávání in situ. Práci doporučuji k přijetí, hodnotím A, s interní výhradou zvoleného tématu.

Doporučuji a obhajobu